

Літературно-мистецька сторінка

І ПЕНЗЛЕМ, І ПЕРОМ...

Щасливою є людина, яку Господь наділив певним талантом. Та вдівчі щасливіший митець, обдарований кількома талантами, плоди яких приносять радість людям. До таких митців по праву можна віднести кременецького художника Валентина Величка з чоловічого мистецького гурту "Гладущик". Він в однаковій мірі приборкав дві Музи: малярства та поезії. Із задоволенням ділиться своїм мистецьким доробком з колегами-початківцями та молоддю.

Так, нещодавно асистент кафедри методики викладання мистецьких дисциплін нашої академії Світлана Ткачук організувала зустріч митця зі студентами 21-Р та 31-Р груп, під час якої вони ознайомились із творчими роботами, виконаними в авторській техніці "акварель у поєднанні з пастеллю". Майбутні вчителі образотворчого мистецтва отримали багато цікавих вражень від картин та живого спілкування з художником напередодні його 75-річчя.

До такої чудової життєвої дати в Кременецькому краєзнавчому музеї пройшла виставка робіт Валентина Величка, на яку прийшли його привітати викладачі академії, колеги-художники, представники місцевої влади, кременчани. В адресу ювіляра сказано багато теплих слів, від яких душа його радіє, а руки просять малярського пензля та пера поета. Хай же ці дивовижні Музи ще довго надихають Вас на чудові твори, а Бог дарує здоров'я, натхнення і талант бачити й зображати неповторне.

Валентин Величко

РІДНЕ МІСТО В ДУШІ МОЇЙ

Відшуміли епохи, століття...
Скільки вас промайнуло, далекі віки?
Ріки горя, страждань, лихоліття
На терезах життя вкарбували роки...
Пам'ятаймо звитяги воїв Кривоноса
І навали татарські на рідній землі...
Крем'ячанок нескорених квітчані коси,
Що весною цвітуть на Дівочій скалі.
У синю вись гора Замкова в'ється;
Потічок срібний гори обійма;
Він Ірвою, як і красуня-юнка зветься.
Блакитна Іква поминальну їм співає...
Волинський край. Крем'янець — сиве місто,
Уславлене життям численних поколінь,
Тебе кохаю по-юнацьки ніжно,
Словами й барвами — земний тобі уклін!
В моїй душі пече, палає ватра
Супроти варварства і підлості буття...
Я вдячний тим, хто не чекав на завтра,
А працював, творив, утверджував життя.
Низький уклін батькам мистецтва!
І щем в душі про тих, кого нема:
Словацький, Бопре, Хворостецький
І Симоновичів художня спадщина.
Минуть роки, наповнені змістом...
Неспокій в справах, прагнення добра —
І синій птах над рідним краєм
Щасливу й вільну пісню заспіває.

Г. В.

Вечірній плес брунатно-золотистий...
Холодний очерет поволі засина...
Космічна тиша... Спокій дивовижний...
Рояться почуття... В думках моїх туга...
Самотнє деревце тріпоче листям синім,
Як невгамовна людська душа,
Що птахами у вирії неосяжний
До обрії безмежного зліта...
Їх зваблює небесний простір незбагненний,
Принаджує одвічна світла таїна
І прагнення вловити ще раз мить коротку —
Згасаюче проміння зникаючого дня...

ОСІННІЙ МОНОПОГ

Захололо в душі, задощило...
Чом спокою не має вона?
Туга в серці гніздечко звилала:
«Чи ще буде моя весна?».
Перегляну життя літопис:
Зникли в ній золоті кольори
І на палітрі з'явилися поспіль
Суму ультра-брунат і журби...
Може, мила мене розлюбила?
Днів весняних вже й сліду нема...
Чом барвистість лірична поникла?
Час пройшов, наступає зима...
Та жевріє надія не марно:
Пензель в руку... Тремтять почуття...
Що було нестійким і примарним,
Мов з туману, бринить з полотна...
Бо я вірю; завесняться барви,
Золота ще прийде пора —
Ренесансом засяють палітри і фарби,
Як дарунок краси і добра.

